

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 36

гр. София, 22.10.2025 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на двадесет и втори октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

като разглежда докладваното от подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно частно наказателно дело № 20256000600030 по описа за 2025 година

Производството е образувано е по частен протест на прокурор от Военно-окръжна прокуратура – Пловдив, срещу Определение № 19/05.09.2025 г. постановено по ЧНД № 100/2025 г. по описа на Военен съд – Пловдив. С атакувания съдебен акт първостепенният съд е отменил Постановление от 11.08.2025 г. на прокурор при ВОП – Пловдив, с което е било прекратено наказателното производство по ДП № 17-РП/2025 година. В протеста се сочи, че съдът е „преписал фактическата обстановка от постановлението за прекратяване“ и „с общи приказки и заучени фрази без никаква конкретика е изпълнил атакуваното определение, като в нарушение на ал. 6, т. 3 на чл. 243 от НПК, не е дал нито едно задължително указание с което прокуратурата да изясни фактическата обстановка, тъй като тя е изяснена“ (цит.). В тази връзка прокурорът (сочейки неправилно като основание чл. 249, ал. 3 от НПК – прекратяване на съдебното производство) настоява ВоАС да отмени атакувания съдебен акт.

Военно-апелативният съд установи следното:

Частният протест е с правно основание чл. 243, ал. 7 от НПК, подаден е в 7-дневния преклузивен срок, от прокурор, поради което е процесуално допустим. Разгледан по същество е **неоснователен**, по следните съображения:

Досъдебно производство № 17-РП/27.03.2025 г. е образувано срещу военнослужещ от състава на в.ф. – К., който на 03.02.2025 г. около 13:45 часа, във вилната зона на гр. С., нанесъл лека телесна повреда на р-к И. И. Ш. от в.ф. – К., като извършеното не представлява по-тежко престъпление – престъпление по чл. 379, ал. 1 НК. По ДП няма лице, привлечено в качеството на обвиняем. С Постановление от 11.08.2025 г. наказателното производство е било прекратено от прокурор от ВОП – Пловдив, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1, пред. 2 от НПК – деянието не съставлява престъпление. По жалба на повереника на р-к Ш., с Определение № 19/05.09.2025 г. постановено по ЧНД № 100/2025 г., Военен съд – Пловдив е отменил това постановление, като е преценил, че то е неправилно, необосновано и незаконосъобразно.

Настоящият състав се солидаризира с извода на първостепенния съд, че прокурорът е постановил незаконосъобразен акт, доколкото се е задоволил да изложи от фактическа страна кратък преразказ на свидетелските показания (преписвайки почти буквално изложеното в писменото мнение за прекратяване от 24.07.2025 г.), без да опише възприетата от него фактическата обстановка и без да обсъди и извърши оценка на събраните доказателства. Конкретно – представителят на държавното обвинение не е счел за необходимо и не е посочил кои доказателства кредитира и защо, кои не и защо, въпреки наличие на противоположни по смисъл свидетелски показания за механизма на деянието и твърдения, че описаните в заключението на ВЛ по СМЕ травматични увреждания са самопричинени от пострадалия.

ВоАС подкрепя решаващия състав и в извода му, че в случая квалификация на деянието по чл. 130 от НК е невъзможна, предвид конкуренцията ѝ с чл. 379, ал. 1 от НК „Който причини лека телесна повреда на лице, посочено в чл. 371, букви „а“, „б“, „в“ и „г“, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление, се наказва ...“. Тази разпоредба се прилага винаги, когато военнослужещ причини лека телесна повреда на военнослужещ (в такъв смисъл Решение № 420/1985 г. по НД № 428/1985 г., ВК на ВС). Това престъпление безсъмнено е такова срещу военната чест по гл. 13, раздел 1 от НК и няма никакви допълнителни изисквания за съставомерност на деянието по този текст, пр. да се нарушава „установения ред в БА“ – така както го разбира прокурора.

Дори да се приеме (разбира се съвсем условно), че конкретното деяние е с квалификация по чл. 130 от НК (и е от частен характер), то процесуалният закон, с оглед гарантиране правото на пострадалия на достъп до съд и обезпечаване неговите права и законни интереси, указва ред за действия, коренно отличаващ се от избора от обвинителната власт. Настоящият състав ще насочи вниманието на прокурора към ТР № 1/25.07.2023 г. по тълк. дело № 1/2023 г. на ОСНК на ВКС, където много ясно е посочено, че основаниято за прекратяване на наказателното производство в такава хипотеза, представлява сложен фактически състав, включващ следните елементи: извършено деяние съставляващо престъпление, което се преследва по тжба на пострадалия; наличие на постановление за спиране на наказателното производство; надлежно уведомяване на пострадалия, че ако желае наказателната отговорност на дееца да бъде реализирана, следва да подаде тжба в шестмесечен срок; пасивно поведение на пострадалия, вследствие на което в срока по чл. 24, ал. 6 от НПК не е депозирана тжба пред съответния първоинстанционен съд. Върховната инстанция още е разяснила, че освен тяхното наличие при преценка на законосъобразността на извършеното на това основание прекратяване, съдът следва да провери и съдържащите се в постановлението мотиви относно установените в рамките на производството обстоятелства, както и дали правните съображения по приложение на материалния закон водят до извод, че престъплението се преследва по тжба на пострадалия.

Решаващият състав е обсъдил законосъобразността на прекратителното постановление и дал ясни насоки по прилагането на закона. И ВоАС ще припомни на държавното обвинение, че съгласно процесуалните изисквания, прокурорският акт е единство от диспозитив и мотиви, като в мотивите следва да се посочи фактическата обстановка, да се направи анализ на всички събрани по делото доказателствата, както и да се изложат правните изводи. За да изпълни задължението си по установяване на обективната истина, прокурорът трябва не само да събере доказателства и да преразкаже тяхното съдържание, но и да ги анализира обективно. В случая решаващият състав напълно законосъобразно, без да надхвърля правомощията си, правилно е посочил пороците в постановлението, но не е изместил прокурора, чрез даване на указания за осъществяване на конкретни процесуални действия, от функцията му на „dominus litis“ в разследването. Дали ще бъдат

извършени такива и какви да са те може да прецени единствено представителя на държавното обвинение, в рамките на своята дискреционна власт, предоставена му от конституционния законодател.

ВоАС преценява частния протест за неоснователен. В него, според настоящия състав, прокурорът е използвал непремерена и етично укорима лексика, което е недопустимо.

По изложените съображения въззивната инстанция намира, че атакуваното определение, с което е отменено Постановление на прокурор при ВОП – Пловдив от 11.08.2025 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 17-РП/2025 г. е законосъобразно и следва да се потвърди.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 19/05.09.2025 г. постановено по ЧНД № 100/2025 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____